

ikke kunde være rigtig, at der blev givet en Regel om, at den tilskadekomne skulde fremsende en Slags Sygeseddel med Paa-tegning af vedkommende Læge om, at hans Tilstand er uforandret, saaledes at man derigennem havde en Vished for, at han fremdeles var berettiget til at faa Ugepenge. — I § 9 staar der: „Hvor Arbejdsgiveren vedbliver at yde en dag- eller ugelønnet Arbejder den fulde Løn, uagtet denne ikke er fuldstændig arbejdsdygtig, er Arbejdsgiveren berettiget til derimod at oppebære de Arbejderen hos Forsikrings-selskabet efter den tegnede Forsikring tilkommende Dagpenge.“ Jeg tror ikke, denné Bestemmelse er heldig. Jeg tror, det vil være bedre, at Arbejderen faar den ham tilkommende Erstatning, og at det bliver Arbejdsgiveren ganske uvedkommende. — I § 12 staar der, at „alle Tvivlsmaal om Dagpengene afgøres af Arbejderforsikringsraadet“, medens der i en anden Paragraf, som handler om, hvem der skal betale Lægeattesterne, staar, at der i saadanne Tilfælde kan ske Paaanke til Indenrigsministeriet. Det forekommer mig, at det i det i § 12 omtalte Tilfælde turde være nok saa nyttigt, om man havde Ret til at gaa til Indenrigsministeriet i Tvivlstilfælde. — § 16, 2det Stykke, bestemmer: „Er det ikke muligt at træffe en saadan skønsmæssig endelig Afgørelse, kan en midlertidig Bestemmelse træffes af Raadet, hvorefter Sagen da paa ny senere kan genoptages, saafremt Begæring derom fremkommer fra den tilskadekomnes Side.“ Den sidste Sætning er sat ind af Folketinget. Jeg tror ikke, at denne Forandring af Ministerens Forslag er heldig; jeg skal henstille, at den gaar ud, saaledes at Lovforslaget for saa vidt bliver enslydende med det, der blev forelagt af den højtærede Minister.

Hertil skal jeg indskrænke mig, idet jeg haaber, at Sagen maa blive gjort til Genstand for Forhandling i et Udvalg, hvorefter jeg skal tillade mig senere at stille Forslag.

Berthelsen: Ja, de Udtalelser, som faldt fra den ærede sidste Taler om den Nytte, Loven af 7. Januar 1898 har udrettet, kan jeg fuldt ud slutte mig til. De Tal, der blev opregnede, vise jo bedst, hvilken Nytte den har gjort. Men foruden det, man med Tal kan oplyse, tror jeg, at denne Lov har gjort endnu større Nytte, idet det vist nok kan siges, at den i den almindelige Bevidsthed har slaaet fast, at man har Forpligtelser over for saadanne Tilfælde.

Naar der fra den ærede sidste Taler er rejst adskillige Indvendinger mod Lovforslaget, som det foreligger her, og navnlig mod Bestemmelser, der ere indsatte i Folketinget, vil jeg sige, at jeg tror, at det vilde være heldigt, om man indskrænkede sig til saa faa Forandringer som muligt, og at man helst skulde vedtage Lovforslaget, som det foreligger.

Den ærede sidste Taler sagde ogsaa, at Industri og Haandværk med Taalmod have baaret de store Udgifter, man har lagt paa dem ved Loven af 1898. Men naar vi skulle til at tale om det, ja, saa er det vel selvfølgelig rigtig nok, at det i første Instans er Haandværk og Industri, der har betalt disse Byrder, men man kan vel ogsaa gaa videre og sige, at de ved deres Kalkulationer have taget dem med i Beregningen. Jeg vil tilstaa, at jeg hører til dem, der kunde have ønsket denne Lov af 1898 mere vidtgaende, jeg vil endogsaa sige paa visse Punkter betydelig mere vidtgaende, end den er. Men jeg vil i Betragtning af, at Forslaget foreligger fra Arbejderforsikringsraadet, godkendt af Ministeren og vedtaget af det andet Ting, resignere og sige som saa: Lad os hellere tage den Forbedring, som der er Udsigt til, i Stedet for at udsætte Loven for slet ikke at blive gennemført. Man har jo paa adskillige Pladser, baade offentlig og privat, ladet Arbejderne forsikre, før Loven af 1898 traadte i Virksomhed, og vedblevet dermed langt videre, end den fordrer, — der er jo ingenting i Vejen for, at det kan ske. Jeg tror derfor, det vil være fornuftigst at lade sig nøje med dette her foreslaede lille Fremskridt. Der er jo ingen, der har større Erfaring paa dette Omraade end netop Arbejderforsikringsraadet, de Mænd, der have beskæftiget sig dermed i al den Tid, Loven har eksisteret, og naar Ministeren og Folketinget har sluttet sig dertil, synes jeg, det maa være en Borgen for, at man i alt Fald foreløbig maa kunne nøjes med dette. — I Anledning af den sidste ærede Talers Henstilling om et Udvalg, vil jeg gerne tilføje, at hvis det maatte blive vedtaget her, vil jeg meget anmode de Herrer, der komme i Udvalget, om at fremme Sagen saa hurtigt som muligt, saa at vi, hvis Udvalget mulig vil stille Ændringer, hurtig kunne faa dem frem her i Tinget.

Rottbøll: Det foreliggende Forslag er jo Frugten af et Forslag, der er fremkommet fra Arbejderforsikringsraadet. Man har der ikke ment, at Tidspunktet var kom-